

Hensyn til Kvinder, der dømmes for Prostitution. Dette fremgaar af Bestemmelsen i 3die Stykke af § 8, der dog findes for Tydeligheds Skyld at burde ændres derhen, at den kommer til at lyde saaledes: Kvindfolk skulle osv. . . . Næringslivet i Overensstemmelse med Forfkristerne i Lov om Straffe for osv. 3die Marts 1860 § 2, ligesom Bestemmelserne om Løsgjængere i det Hele blive at føre til Anvendelse osv. En for Prostitution dømt Kvinde vil altsaa altid være at betragte og behandle, som om hun var dømt for Løsgjængerfærd.

I hvor lang Tid det lægefærdige Tilshyn bør finde Sted, er ikke foreskrevet, men overladt til Domstolens Skjøn, idet Afgjørelsen nærmest maa heru paa de Paagjældendes Personlighed; det bør vel imidlertid forudsættes, at der ordentligvis ikke vil blive Spørgsmaal om et længere Tidsrum end $\frac{1}{2}$ Aar, i Sighed med det i Loven af 10de April 1874 § 8 omtalte Tilshyn, medmindre den Paagjældende oftere maatte have været Tilshynet underkastet.

Til Sammenligning skal fremføres, at ifølge det nyeste Riges Straffelovs § 361 Nr. 6 straffes med Fængsel (Haft) den Kvindeperson, som — uden at være stillet under Politiets Opsyn som berettiget til at søge Erhverv ved Utugt — driver saadant Erhverv, hvorefter det i § 362 hedder om denne Art Fængsel (Haft), der ikjendes for en Tid af fra 1 Dag til 6 Uger: „De efter § 361 Nr. 3—8 Domsfældte kunne anvendes til Arbejder, som ere afpassede efter deres Evner og Forhold, indenfor Straffeanstalten eller, saafremt de kunne holdes adskilte fra andre, frie Arbejdere, ogsaa udenfor Samme. Ved Domsfældelse til „Haft“ kan det tillige fastsættes, at den domsfældte Person efter udstaaet Straf skal afgives til Politivirigheden (die Landespolizeibehörde), hvilken derved faar Beføjelse til for et Tidsrum af indtil 2 Aar enten at anbringe den Domsfældte i et Arbejdshus eller at bruge den Domsfældte til almenyttige Arbejder.“

Den i § 8 omhandlede Undersøgelse bør,

naar det er en Kvinde, den paatvinges, naturligtvis helst ske ved en kvindelig Læge, men da saadant kun sjældent vil kunne lade sig gjøre, er der foreskrevet, at der, naar en mandlig Læge foretager Undersøgelsen, skal være en kvindelig Person til Stede, for at den Domsfældte kan være sikker paa, at Sømmelighed bliver saa vidt muligt iagttaget ved Undersøgelsen.

Joruden den Tvang med Hensyn til Lægetilshyn og Lægebehandling, som saaledes kan udøves for de Personers Vedkommende, om hvilke det vides, at de lide af venerisk Sygdom, eller som, fordi de have gjort sig skyldige i Prostitution, ere særligt mistænkelige, kan der ogsaa øves en vis retslig Tvang mod dem, der løvlig maatte lide af Sygdommen, derved, at der, om ikke just foreskrives Straf for den Patient, der ikke frivillig søger Lægehjælp, dog træffes andre Bestemmelser, der lettelig kunne føre til Straf for dem, der lide af Sygdommen, naar de ikke søge Læge. I § 14 er det saaledes foreskrevet, at Straffelovens § 181, der sætter Straf for den, som, skjøndt han er vidende eller har Formodning om, at han er behæftet med venerisk Smitte, øver Utugt, skal ændres derhen, at Enhver, der lider af venerisk Sygdom, hvad enten han er vidende derom eller ei, skal straffes for at øve Utugt, saa at altsaa Enhver, der vil indlade sig paa at øve Utugt, maa iforveien forvisse sig om, at han eller hun er sund, dersom Straf skal undgaas.

Da Smitte imidlertid tit overføres paa anden Maade end gennem Utugt, og det især af Hensyn hertil er et naturligt Forlangende, at Enhver, der veed, at han lider af hin Sygdom, søger Raad derfor og vogter sig for ved sit Forhold at volde Andre Skade, findes det rettest, at der gives den foreslaaede § 14 følgende Tilføjning: Straf af Fængsel eller under skærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde anvendes paa den, der, uanset om han har haft saadant til Viemed eller ei, paafører en Anden venerisk Smitte, naar han har vidst